

logických skupinách testovaných žáků (např. zvláště za gymnázia, střední odborné školy, střední odborná učiliště). Obtížnost úlohy pak není jedna, ale je jich několik pro různé vzorky žáků. Tento jiný pohled na výsledek hodnoty P mu dává i jinou interpretaci. Hodnotě P se též říká úspěšnost, resp. **úspěšnost žáků v úloze**. Úspěšnost určená výše uvedeným postupem se nazývá **čistá úspěšnost**.

2. Vezme se % žáků, kteří v úloze získali plný počet bodů. Této hodnotě se říká hrubá úspěšnost a v příkladu 4.47 by byla 9,7. U úloh, které nemají dílčí bodování, je hrubá úspěšnost rovna čisté úspěšnosti. Větší rozdíly mezi hrubou a čistou úspěšností napovídají, že je vyšší procento žáků, kteří získali dílčí body.

Někdy se určuje i tzv. korigovaná úspěšnost, která je spočtena jen pro žáky, kteří na danou úlohu „dosáhli“. Ve výše uvedených vzorcích se nahradí n počtem žáků, kteří řešili alespoň jednu z následujících úloh v testu. U úloh na počátku testu je korigovaná úspěšnost shodná s čistou úspěšností. Pro úlohy na konci testu již může být korigovaná úspěšnost vyšší než čistá úspěšnost. U testů, u kterých je důležitá i rychlost řešení, rozdíly mezi korigovanou a čistou úspěšností narůstají. Těchto rozdílů je třeba si všimnout v pilotáži, protože při uvažování o zařazení úlohy na jiné místo v testu (např. přesunutím z konce pilotážního sešitu na začátek ostrého testu) je lepší pracovat s korigovanou úspěšností než s čistou úspěšností.

Na obtížnost úloh v testu je užitečné nahlížet skrze jejich umístění. Na jednu stranu se obtížnost úloh trochu liší i podle toho, na jakém místě v testu je (stejná úloha umístěná na začátku testu má zpravidla vyšší úspěšnost při řešení než stejná úloha umístěná na konci testu, setkáváme se však i se situací opačnou, kdy řešení dosavadních úloh může žáka „naučit“, jak vyřešit některou úlohu následující), na druhou stranu je vhodné na začátek testu umisťovat spíše snazší úlohy, aby se podpořila motivace žáka k řešení celého testu. Možnost náhledu na skladbu testu z hlediska obtížnosti úloh ukazuje graf v příkladu 4.48. Užitečný je i pohled skrze četnostní zastoupení úloh v určitých pásmech obtížnosti (viz tabulka v témže příkladu). Tabulka četností úloh podle obtížnosti je užitečná pro kontrolu tvorby testů srovnatelné obtížnosti či přímo se snahou o ekvivalenci dvou nebo více paralelních forem. Z grafu by se dalo vyčíst, že jsou na úvod testu vhodně zařazeny spíše snazší úlohy, ale v průběhu testu jsou velké skoky mezi lehčími a těžšími úlohami. Na velké skoky mezi obtížnostmi úloh poukazuje i uvedená tabulka, kde je vidět, že ve středním pásmu obtížnosti mezi 40 a 60 se vyskytuje „nepřirozeně“ málo úloh.